

РЕШЕНИЕ

№ 1747

гр. София, 15.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **8809** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – чл.161, във връзка с чл.129, ал.7 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Трансдизайн - С“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, ап.10, представлявано от управителя Д. Л., срещу АПВ №П-22220525077735-004-001/30.04.2025 г. на ТД на НАП-С., в частта, в която е извършено прихващане с лихви за забава в размер на 16 998,77 лв. върху непогасени в срок задължения за данък върху добавената стойност (ДДС), за данъчни периоди м.01.2023 г. и м.02.2023 г., начислени до датата на съставяне на АПВ, потвърден в оспорената част с Решение №872/15.07.2025 г. на директор Дирекция „ОДОП“ -С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат твърдения, че АПВ е незаконосъобразен, като е налице незаконосъобразно допълнително начисляване на законна лихва за забава върху отпаднали със задна дата главници и извършено прихващане с тези суми. Развиват се съображения, че в случай на анулиране на фактура винаги следва да е спазен принципът на неутралност и да не се стига до санкциониране и на двете страни чрез получаване на законна лихва от всеки поотделно на едно и също основание, тъй като и ДДС по веригата се внася само веднъж, с оглед спазване принципа за неговата неутралност, а оттам неутрални са и задълженията за начисляване на законна лихва във връзка с този данък. Изтъкват се доводи, че след като ДДС по цялата верига е дължим само веднъж, на принципа на по-силното основание, т.к. лихвата е акцесорно вземане, законна лихва ще е дължима също само веднъж и тя е внесена по съставения на „Санконсултинг“ ЕООД - получателят по доставките - РА № Р- 16002624002876-091-001/23.04.2025 г. на ТД на НАП - [населено място]. Твърди се също, че при анулирането на фактурите на основание, че липсват

изобщо доставки, следва с обратна сила се заличава в съответните регистри отразяването, че такива доставки са били реализирани. Моли за отмяна на АПВ в обжалваните му части. Претендира разноски.

В с.з. жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Ч.. Същата поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът - директора на Дирекция „ОДОП“ – С., се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Резолюция №П-22220525077735-ОРП-001/22.04.2025 г. издадена от Г. С. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., е възложено извършване на проверка по прихващане или възстановяване. Проверката обхваща задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода от 01.03.2025 г. до 31.03.2025 г. във връзка с подадена справка-декларация /СД/ с вх. №22051554207/14.04.2025 г., съгласно която в кл. 60 е деклариран ДДС за възстановяване в размер на 123 490.00 лв.

За резултатите от проверката е издаден оспорваният АПВ №П-22220525077735-004-001/30.04.2025 г., връчен по електронен път на същата дата. „ТРЕНДДИЗАЙН-С“ ЕООД е издало на „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД фактура №[ЕГН]/16.01.2023 г. на стойност 409 950.00 лв. и начислен ДДС в размер на 81 900.00 лв. с предмет „плащане по договор за изработка на пет работни инвестиционни проекта за фотоволтаични електроцентрали“ и фактура №[ЕГН]/23.02.2023 г. на стойност 207 500.00 лв. и начислен ДДС в размер на 41 500.00 лв. с предмет „плащане по договор за изработка на три работни инвестиционни проекта за фотоволтаични електроцентрали“. Към м. 03.2025 г. доставките не са реализирани и издадените от „ТРЕНДДИЗАЙН С“ ЕООД фактури през м. 01.2023 г. и м. 02.2023 г. са анулирани. В дневника за продажби към СД по ЗДДС за м. 03.2025 г. са отразени два протокола по чл. 116, ал. 4 от ЗДДС, с основание за анулиране „нереализирана сделка“, към контрагент „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД. С протоколи №[ЕГН]/31.03.2025 г. и №[ЕГН]/31.03.2025 г. двете фактури са анулирани. Упражненото право на приспадане на данъчен кредит от получателя на фактурите - „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД също е коригирано през м. 03.2025 г., като в ревизионно производство на „САНКОНСУЛТИНГ“ ЕООД, приключило с РА №Р-16002624002876-091-001/23.04.2025 г. на ГД на НАП П., е прието, че липсват осъществени облагаеми доставки по издадените от „ТРЕНДДИЗАЙН-С“ ЕООД фактури, данъкът по тях е начислен неправомерно и по същите не е възникнало право на приспадане на данъчен кредит, като с РА са начислени само лихви за неправомерно упражненото право на данъчен кредит от клиента за времето до издаване на протоколите по чл. 116, ал. 4 от ЗДДС.

В обобщение е прието, че според разпоредбата на чл. 92. ал. 1, т. 1 от ЗДДС, декларианият данък за възстановяване в кл. 60 на подадената СД за м. 03.2025 г. в размер на 123 490.00 лв., следва да бъде прихванат с изискуеми и неизплатени данъчни задължения и задължения за осигурителни

вноски на „ТРЕНДИЗАЙН-С“ ЕООД, възникнали до края на календарния месец на подаване на справка-декларацията. В таблицата на стр. 4 от АПВ са описани задълженията, с които се извършва прихващане, като е определен остатък за приспадане по реда на чл. 92, ал. 1, т. 2 от ЗДДС в размер на 3 303.65 лв. по възникнала процедура по приспадане през м. 03.2025 г. АПВ е обжалван частично пред директора на дирекция „ОДОП“, който с Решение №872/15.07.2025 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил АПВ в обжалваната част. В решението са развити аргументи, обуславящи извод, че така описаното прихващане с начислени лихви за забава за м. 02.2023 г. е законосъобразно, тъй като лихви са начислени до момента, в който е извършено частично плащане на дължимия ДДС за м. 02.2023 г., както и до момента, в който обективизираното с АПВ прихващане проявява своето действие, както и че в случая не е налице хипотеза на недължимо внесен данък, а вземането на лицето произтича от подадена СД за м. 03.2025 г. с деклариран резултат данък за възстановяване.

По делото са приети като писмени доказателства документите от административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АПВ е обжалван в срок пред директора на ОДОП, който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на акта за възстановяване или прихващане, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентни органи като ел.документ с валиден КЕП, за което са представени доказателства и доказателства на диск към преписката, по който въпрос и страните не спорят, както и по фактите, а спорът е правен.

Спазена и предвидената в закона писмена форма, като са налични фактическите и правни основания за издаването на акта и не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Относно приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Спорът между страните е правен и касае при анулиране на фактури за доставки, които никога не са се осъществили, от кой момент настъпват правните последици - с обратна сила, изначално, т.к. доставката не е съществувала изобщо в правния мир или занапред, както приемат органите на НАП - от момента на анулиране на фактурата за нея.

По силата на чл.128 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и

суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Институтът на прихващане е уреден като възможност за насрещно погасяване на задължения, като за задълженията към фиска е въведено условието същите да са изискуеми и е въведена възможност за прихващане с погасени по давност задължения.

В този контекст, с РА №Р-16002624002876-091-001/23.04.2025 г. на ГД на НАП П., е установено, че липсват осъществени облагаеми доставки по издадените от „ТРЕНДДИЗАЙН-С“ ЕООД процесни две фактури, данъкът по тях е начислен неправомерно и по същите не е възникнало право на приспадане на данъчен кредит. В случая спорният въпрос е върху тази сума дължи ли се съответно лихва за забава, евентуално от кой момент, тоест кога настъпват правните последици - с обратна сила, изначално, т.к. доставката не е съществувала изобщо в правния мир или занапред, както приемат органите на НАП - от момента на анулиране на фактурата за нея. Основателно жалбоподателят претендира, че с оспорения акт неправилно е определена началната дата от която следва да се дължи лихва върху невъзстановения ДДС. След постановяването на процесния РА, със същия са начислени лихви за неправомерно упражненото право на данъчния кредит от страна на получателя по двете въпросни фактури. В случая приходната администрация е извършила прихващане на лихви върху същата сума, върху същото задължение втори път, след като веднъж вече те са изискани и платени от получателя по фактурата. Да се изисква заплащане на законната лихва втори път, при все акцесорния ѝ характер, е действие на приходната администрация, което не намира опора в закона. Това е така, понеже след отказаното право на данъчен кредит, дължимата законната лихва е вече постъпила във фиска от получателя по фактурата, тя е внесена от дружеството „Санконсултинг“ ЕООД по съставения РА № Р- 16002624002876-091-001/23.04.2025 г. на ТД на НАП - [населено място]. Повторното ѝ начисляване и прихващане от дружеството жалбоподател по същество представлява повторно събиране на лихва по една и съща доставка, която вече веднъж е събрана.

Поради гореизложеното жалбата се явява основателна и АПВ в обжалваната му част следва да бъде отменен като издаден в противоречие с материалния закон.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Съдът намира, че претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 1500 лв. е под минимално предвиденото в чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, поради което възражението за прекомерност се явява неоснователно. В полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер общо на 1550 лв., от които 50 лв. ДТ и 1500 лв. адвокатско възнаграждение. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или сумата, която следва да се присъди в полза на жалбоподателя е в размер на 792,50 евро.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 160 ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Трансдизайн - С“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, ап.10, представлявано от управителя Д. Л., АПВ №П-22220525077735-004-001/30.04.2025 г. на ТД на НАП-С., в обжалваната част.

ИЗПРАЩА административната преписката на органите по приходите на ТД на НАП - [населено място] за ново произнасяне в посочената част и издаване на акт за прихващане или възстановяване при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на „Трансдизайн - С“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], сторените разноски по делото в размер на 792,50 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. 160, ал.7 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.